

Cornelius Ryan
Den længste dag
304 sider
Gyldendal

Bogens titel - og filmens - er et direkte citat fra en af invasionsstyrkernes helt store fjender, den tyske feltmarskal Erwin Rommel.

Efterfølgende skulle det vise sig igen og igen, at det blev den længste dag for ufatteligt mange mennesker også i årene fremover.

Læs den og nyd den.

Om bogen kan man sige, at den på sin vis er et sandt mesterværk; det var det ved dens første udgivelse i halvtredserne, og det er den stadig i den finpudsede form her i 75-året for D-dag; de allierede styrkers landgang på Omaha Beach.

I sin form og opbygning vil man tillige kunne hævde, at den er meget romantisk opbygget med minut-for-minut beskrivelser af hændelserne op til og på selve d-dag. Men skulle man skrive den om idag, vil man ikke kunne finde en form, der for læseren er mere præcis og tilfredsstillende og vedkommende.

Læs f.eks. hvordan en amerikansk oberst under et cocktailparty på Claridges Hotel i London fortalte, at invasionen ville finde sted før den 15. juni. Og at en fjernskriverpige, der skulle øve sig i at skrive hurtige, ved et tilfælde var ved at røbe hele planen.

Læs også hvordan Fører Adolf Hitler sovende med sin elskerinde, Eva Braun, ikke blev vækket, fordi nogle åbenbart ikke var i stand til at rekognoscere og skabe nøjagtige efterretninger. Og det skulle netop vise sig, at det var denne nat, major Werner Pluskat i med sin kikkert for øjnene stivnede, da han under en lettende tåge fik øje på horisonten fyldt med skibe **Fylde**, understreger forfatteren, og det er netop ved hjælp af sådanne små ord og eftervendinger, at han er i stand til at fastholde sin læser hele vejen igennem en bog, der er spækket med

dokumenter, kort, optegnelser, billeder og gengivelser af nøjagtige ordlyde, der får en ironisk drejning også her så mange år efter. Pluskats overordnede ville først ikke tro ham.

Overordnet: Hvilken vej sejler de skibe?.

Pluskat: Mod mig.

Herligt befriende omend midt i tragiske stunder, hvor vi i historiens vingesus skal blive vidne til, at så mange allieredes blod kommer til at flyde på Normandiets kyster for at sikre en verden, som vi andre kan nyde godt af idag.

Pluskat finder vi senere i bogen igen - i virkeligheden halvanden time senere -, hvor han har forladt sin bunker og i sin nu lasede uniform havde tabt sin hjelm. Undervejs omgav død og ødelæggelse ham, og hvor grusom krig også kan være, understreges af to franske kvinder et sted bag Omaha, der kigger op på ham og blot hånligt siger:

Det er frygteligt, ikke.

Pluskat leve iøvrigt indtil 2002 og var med som konsulent under tilblivelsen af filmen ***Den længste dag***

og var også med ved tyskernes overgivelse til de allierede den 23. april 1945.

Som det meget ofte er tilfældet med dokumentariske bøger, film og andre skildringer, er der siden stillet spørgsmålstejn ved passager af gengivelsen. Blev den rigtige bunker brugt i filmen. Og hvem VAR i virkeligheden på vagt hin nat i 1944.

Dog bliver man på et tidspunkt nødt til at skære igennem og henholde sig til, at når en forfatter som Cornelius Ryan i årevis har skrevet og modtaget breve fra så mange mennesker og skabt så omfangsrig en dokumentation, som bogen fremviser, så ER det her bare alle D-dag-bøgernes moder.